SPINDULYS

Klaipėdos „Saulėtekio“ pagrindinės mokyklos laikraštis

http://sauletekiskl.lt/ 2017 m.

Į mokyklą atplasnojo Poezijos pavasario paukštė. Lietuvių kalbos mokytojų organizuotoje akcijoje „Šimtas pavasarių mano kišenėje“ mokiniai skaitė garsiausių lietuvių poetų eiles, deklamavo per mokslo metus išmoktus eilėraščius. Mokiniai juokavo, kad jų kišenėse iš tiesų yra 100 eilėraščių.

Renginyje skambėjo ir dainuojamoji poezija. Muzikos mokytojas E. Venskus padeklamavo savo mėgstamo poeto Justino Marcinkevičiaus eilių.

Akcija vyko netradicinėje erdvėje – jaukiame mokyklos skvere, kur skaityti eilėraščius padėjo ir pavasarinės varnėnų giesmės.

Ernesta Vilkaitė, 7a kl.

Vis labiau

Vis labiau
mano kūnas -
akmuo.
Vis labiau mano siela -
paukštis.
Paukštį kviečia aukštis.
Vis labiau nežinau, kaip ten bus
Ir kas mane nugalės.

Armandas Juospaitis, 7a kl.

Prieš daugelį metų
Sužibo žvaigždė.
Kokiam gi bebūtum
pasaulio krašte,
Žvaigždė
tave seks ir lydės,
Ir padės tamsoje,
kai reikės.

Hermanas Klova, 6a klasė

Pasaulis ankstyvą pavasarį

Debesys sklando aukštai.
Saulė šildo.
Katinas snaudžia ant sofos.
Šuo žaidžia lauke.
Vyras žvejoja ant ledo.
Aš įmantriai karpau snaigę –
Iliustruoju knygą.
Laikrodis eina ir eina.
Pavasaris budina gamtą -
Ir žydi jau pirmosios gėlės.

Gvidas Kancevičius, 6a kl.

Neeiliuotas tekstas

Katė laka pieną, šuo loja lauke, kengūros nešioja kūdikius, knyga atversta fantazuoja, spinta atsidaro pati, žodžiai vaikšto patys, laikrodis tiksi garsiai, žmogus kalba tyliai, drožtukas drožia pieštuką, žmonės virsta skulptūromis, skulptūros kalbasi tarpusavyje, rašiklis rašo tekstą, geriausios rašytojos yra mūsų širdys. Bandysiu prakalbinti.

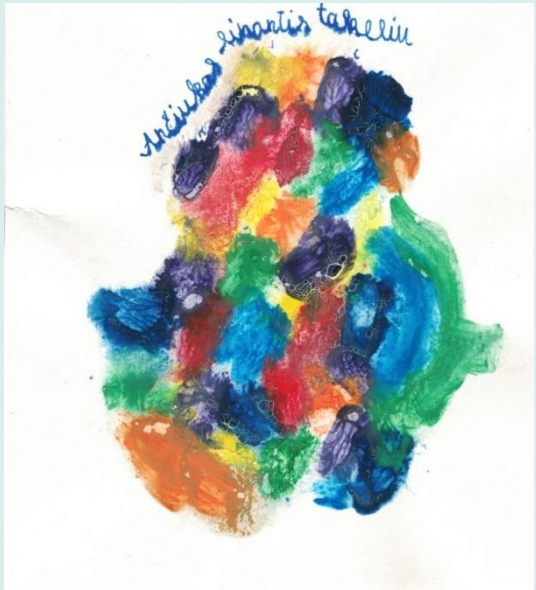

Ančiukas žinantis takelin

Kartą gimė ančiukas. Jo sparniukai buvo mėlyni. Kojos – oranžinės
Vieną dieną tas takelin jis išėjo į sapnų karalystę. Mažasis ančiukas pamatė stebuklingą upelį. Jame buvo spalvotas vanduo. Jis apsidžiaugė ir plumptelėjo į upelį.

Oskaras

Mano mamos mažas rankinukas

Mano mama, kai buvo maža norėjo dramblinko – rankiauko. Vieną rytą ji atsibėlė ir pamatė stebuklų šalį. Ten buvo daug gražių rankinukų. Mama pasiėmė patį gražiausią rankinukuką. Svajonė išsipildė!

Arnas Ragelis

Spalvotas lapas

Vieną dieną spalvotam lapui buvo nuobodu. Jis nusprendė skristi aplink pasaulį. Norėjo susirasti gerų draugų. Lapas surado medį, kuriame buvo daug nuostabių lapų. Jie su džiaugsmu sutiko naują draugą. Spalvotasis lapelis liko gyventi šiame medyje.

Lina

Fantastinis apsakymas

Kūryba

Juozapas Bogušas, 7a klasė

PLANETŲ SERGĖTOJAS

Vieną dieną jaučiausi labai gerai, tiesiog puikiai. Kai išėjau į lauką, pamačiau keistą medį. Jo anksčiau čia nebuvo. Medžiai per naktį neužauga. Be to, tas medis buvo su durimis. Iš pradžių galvojau, kad sapnuoju. Bet tai nebuvo sapnas.

Nutariau pažiūrėti, kas yra medžio viduje. Durys buvo sunkios ir didelės, todėl jas atidaryti nebuvo lengva. Šiaip ne taip jas atstūmiau. Įėjęs vidun, negalėjau patikėti savo akimis – prietemoje švytėjo tūkstančiai keistų mygtukų. Ant sienų kabojo įvairių planetų žemėlapiai. Nedrąsiai paspaudžiau vieną šviesiai žalią mygtuką, ir medis pradėjo drebėti. Supratau, kad kažkur skrendu. Kai drebėjimas pasibaigė, nekantravau sužinoti, kur atsidūriau. Atsargiai atidariau duris.

Ar aš tikrai nesapnuoju? Pasitryniau akis. Kas čia darosi?! Visa žemė buvo žalia (juk visi žinome, kad ji būna rudos arba juodos spalvos)! Žolės nebuvo. Čia augantys medžiai buvo rožiniai. Šiek tiek toliai pamačiau keistus į žmogų ir į triušį panašius padarus. Jie kalbėjosi, bet ne mūsų kalba, kažkaip kitaip. Priėjęs pasisveikinau ir mandagiai paklausiau, kas jie tokie yra. Išvydę mane, jie neteko žado. Atrodžiau jiems pabaisa, o juk buvau paprastas žmogus, tipiškas Žemės gyventojas. Kažkokiu būdu mes susikalbėjome. Jie save vadino finais, o jų planeta vadinosi Finarija. Kadangi jie į mane taip keistai žiūrėjo, nutariau, kad reikia iš čia dingti – gal tie žmonės–triušiai yra pavojingi?! Visko gali atsitikti! Labai mandagiai atsisveikinau ir nuskubėjau prie savo medžio – erdvėlaivio. Apžiūrėjęs spindinčius mygtukus, virš vieno pamačiau užrašą – NAMAI. Nedvejodamas jį paspaudžiau. Pasigirdo kurtinantis gausmas.

Kai grįžau namo, jau buvo rytas. Įsijungiau kompiuterį - visažiniame internete norėjau susirasti informacijos apie keistąjį medį. Radau tik trumputį aprašymą. Pasirodo, kad tokius medžius vadina PLANETŲ SERGĖTOJAIS. Neatsispyriau pagundai vėl paskraidyti. Nuėjau prie medžio, jau dabar drąsiai atstūmiau duris. Blyksinčios lemputės viliojo mane, tarsi kvietė spūstelėti pasirinktą mygtuką. Šįkart paspaudžiau mėlyną. Pasigirdo gausmas. Aš vėl skridau! Kai gausmas liovėsi, pravėriau duris. Apstulbino spalvos. Pamačiau mėlyną žolę, geltonos spalvos upę. Ilgai grožėjausi atsivėrusiu peizažu. Žiūrėjau į tamsiai mėlynus kalnus. Jie buvo labai aukšti. Žmonių–triušių šioje planetoje nebuvo. Pastebėjau, kad man pradeda trūkti oro, tad nutariau grįžti namo. Vis dėlto Žemėje man geriausia!

Tuo medžiu-erdvėlaiviu keliavau dar ne vieną kartą. Stebėjausi planetų įvairove, didžiulėmis galaktikomis. Bet visada žinojau, kad Žemė yra tikrieji mano namai ir jos niekada neiškeisiu į kitą planetą.

Aurimas Šapalas, 7a klasė

KELIONĖ Į MARSĄ

Aš jau ilgą laiką domėjausi kosmosu. Norėjau nuskristi į nežinomą planetą ir ją gerai ištyrinėti. Bet aš buvau per mažas, kad galėčiau kartu su suaugusiais skristi į nežinomybę. Troškau kuo greičiau užaugti – tada gal galėsiu nukeliauti į žvaigždes.

Ir štai mano svajonė pradėjo pildytis.

Vieną rytą gavau laišką. Rašė, kad aš patekau į kosmonautų grupę, kuri skris į Marsą. Jau kitą dieną kosmonautų būstinėje kartu su grupe ėmiau ruoštis skrydžiui. Treniravomės keturiasdešimt dvi dienas.

Kai įlipau į raketą, jutau, kaip stipriai plaka iš susijaudinimo širdis, net pagalvojau, kad gali ištikti mirtis. Išgirdau komandą: *„Vienas, du, trys. Skrendam*!” Kai įskridom į atvirą kosmosą, nustatėme kursą į Marsą. Skridome penkiolika dienų.

Marse viskas buvo kitaip nei Žemėje. Pajutau kitokią atmosferą. Dangus buvo kitas, kitoks kvapas. Iš raketos persėdome į skraidančią mašiną – norėjome atidžiau ištyrinėti planetą. Įdomiausia buvo susitikti su ten gyvenančiomis būtybėmis. Tokių dar niekur nebuvau matęs. Jos buvo gerai išsivysčiusios. Turėjo skraidančius namus. Ateiviai buvo draugiški, priėmė svetingai. Pakvietėm atskristi pasisvečiuoti pas mus.

Kai grįžome į Žemę, mums įteikė medalius už drąsą.

Dažnai prisimenu Marsą, susitikimą su marsiečiais. Tikiuosi, kad Žemės gyventojai sutars su visų galaktikų gyventojais. Kelionė į Marsą parodė, kad tai įmanoma.

Modestas Stankus, 7a klasė

KERINTIS FANTASTIKOS PASAULIS

Buvau puikiai nusiteikęs – šiandien išsipildys svajonė. Aš skrisiu į kosmosą! Mane kosminių erdvėlaivių pakilimo stotyje „Nasa“ ruošė visą mėnesį, stebėjo, ar aš esu pasirengęs žygiui. Su manimi atliko daugybę bandymų, bet aš viską atlaikiau. Vakar man pranešė, kad esu tinkamas ekspedicijai.

Mūsų erdvėlaivis buvo labai didelis. Jame pilna įvairiausios technikos. Kartu su manimi skrido dar vienas kosmonautas. Mudu buvome puiki komanda.

Vos palikome apsauginį skliautą, prieš mus atsivėrė nuostabus reginys. Matėme iš aukštai Žemę. Ji buvo labai graži. Ypač ją puošė mėlynai žalias atspalvis.

Mūsų kelionės tikslas buvo Sorona. Į ją atskridome po trijų mėnesių. Kosmose ji atrodė žaliai geltona, o kai nusileidome, paaiškėjo, kad planeta yra žydros spalvos. Turėjome užduotį – apsilankyti nedideliame Sunalės Vera miestelyje ir surinkti nemažai mokslui reikalingų duomenų. Vietiniai gyventojai atrodė kitaip nei žmonės: jie buvo neįprasti gyviai. Turėjo trejas kojas, dvi akis, keturias rankas. Gyventojai neturėjo plaukų, jų oda buvo žalsva, padengta žvynais. Jie kalbėjo savo kalba, bet mes kažkodėl viską supratome. Mus visur lydėjo Sunalės Vera miestelio meras. Miestelyje gyvenome visą savaitę, ir, manau, surinkome daug vertingų eksponatų.

Planetoje laikas prabėgo labai greitai. Atsisveikinant buvo liūdna. Pro erdvėlaivio langą matėme, kaip mums nuoširdžiai mojuoja žalsvos būtybės.

Grįždami į Žemę, aplankėme dar vieną planetą. Ji buvo raudona, su oranžiniais atspalviais. Paėmėme keltą mėginių. Planetoje matėme gilias išdžiūvusių upių vagas, namų griuvėsius. Kas čia atsitiko? Galėjome tik spėlioti. Buvo baugu, nejauku, tad skubėjome į savo erdvėlaivį. Norėjome kuo greičiau skristi namo.

Po trijų mėnesių jau buvau namuose. Namiškiai mane vaišino kvepiančia arbata, mama iškepė obuolių pyrago. Mano komandos narys tapo geriausiu mano draugu.

Justas Grikpėdis, 7a klasė

MĖNULYJE

Seniai norėjau nuskristi į Mėnulį. Ten nereikia eiti į mokyklą, ten niekada niekas nekariauja. Tačiau kaip ten atsidurti? Nulėkčiau su mašina, bet dar neturiu teisių.

Ir vieną dieną į galvą šovė geniali mintis – reikia nukniaukti brolio skraidančius batus! Ketvirtadienį tam jau buvau pasiruošęs.

Su brolio batais lėkiau kaip akis išdegęs, tad kelionė ilgai netruko.

Mėnulyje buvo pilna vaikų. Man buvo keista. Mąsčiau: „Kodėl jie čia?“ Įsidrąsinęs prie jų priėjau ir paklausiau: „Kodėl jūs visi Mėnulyje?“ Vaikai man vienu balsu išrėkė: „Mėnulyje nėra mokyklų ir čia nevyksta karas!“ Bet juk aš čia dėl to paties!

Vaikai Mėnulyje buvo įsikūrę gražiai ir jaukiai. Visi turėjo transporto priemones – skraidančias mašinas arba erdvėlaivius. Mėnulio medžiai buvo labai keisti: vietoj lapų augo dulkių kamuoliai, kurie kvepėjo vanile. Žolė buvo pilka, aukštesnė nei metras.

Dėmesį patraukė keistas pastatas. Jį vaikai buvo pastatę iš suakmenėjusio ledo (buvau pamiršęs paminėti, kad vanduo Mėnulyje per vieną valandą sustingsta ir pavirsta į akmenį). Bet pastato viduje nieko ypatingo nebuvo – dar nespėjo įrengti. Vaikai pasiūlė man pasilikti čia gyventi.

Nesutikau. Vis dėlto Žemė yra geresnė planeta. Aš joje gimiau. Žemėje turiu draugų, savo šeimą, turiu viską, ko man reikia, kad būčiau laimingas, todėl nusprendžiau grįžti namo ir toliau krimsti mokslus.

Matas Vasiliauskas, 6a kl.

Sapnas

Šiąnakt sapnavau, kad plaukiu geltona upe. Jos auksinė srovė nunešė mane į spalvotą dangų. Vėjas švelniai kedeno plaukus. Šokinėjau ant minkštų garbanotų debesų. Praskriejančios kometos nulakdino mane į rožinį Mėnulį. Man šypsojosi žvaigždės, tolimos planetos merkė akį. Staiga stipraus vėjo gūsis bloškė atgal į Žemę, tiesiai į akmenį.

Prabudau. Ne iš karto supratau, kad iškritau iš lovos.

Taip ir baigėsi mano spalvota kelionė po sapnų pasaulį.

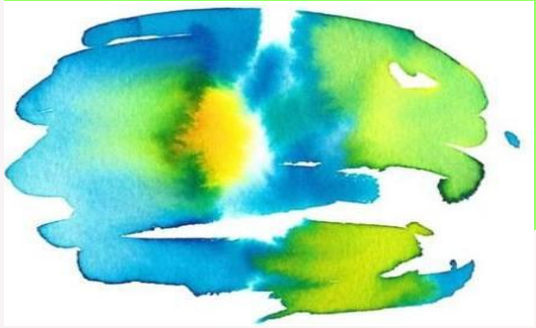

Aušrinė Lukauskaitė, 7a klasė

POILSINĖ KELIONĖ

2275-ųjų metų vasara. Birželio 30 diena.

„Neturiu jokių svarbių reikalų. Galėčiau kur nors nukeliauti“, - pagalvojo Elena ir įjungė milžinišką, per visą sieną kompiuterio ekraną.

Ji garsiai padiktavo norimo skrydžio laiką, vietą ir trukmę: *2275 metai, birželio 30 d. Marsas. Kelionės trukmė – 5 valandos.* Po kelių sekundžių ekrane pasirodė įrašas: „Galite pradėti skrydį 13 valandą“.

Elena apsivilko specialų kostiumą, kuris ją apsaugos kelionėje. Panašių kostiumų (tik skirtingų spalvų) pilna jos spintoje. Visi jie skirti kelionėms į tolimas planetas. Šį kartą ji išsirinko metalo spalvos drabužius.

Erdvėlaivis jau stovėjo kieme. Visa įranga buvo valdoma balsu: Pasiruoškime skrydžiui, - įsakė ji.

Sumirksėjo lemputės. Metalinis balsas Elenai liepė patogiai įsitaisyti krėsle. Erdvėlaivis neišpasakytu greičiu atsiplėšė nuo žemės. Po kelių sekundžių ji jau buvo kosmose. Ji nusprendė ką nors užkąsti - erdvėlaivyje visada buvo daug energijos teikiančio maisto tūbelių. Energijos jai reikėjo. Gal sumanys išeiti pasivaikščioti Marso paviršiumi?

Bet Marse pūtė labai stiprus vėjas: jis nešiojo kosminių dulkių debesis, tad erdvėlaivyje buvo saugiau. Elena nutarė nerizikuoti - juk Marsą gali apžiūrėti ir pro erdvėlaivio langą.

Vaizdai keitėsi. Elena grožėjosi atsivėrusiais peizažais.

„Gerai atsipalaidavau, - pagalvojo ji. – Taip sunkiai dirbau visą savaitę. Nusipelniau poilsio“.

Kai apžvalgos turas po Marsą baigėsi, ji nusprendė grįžti namo.

„ Kur reikės keliauti kitą kartą?- paklausė savęs.- Visur jau buvau“.

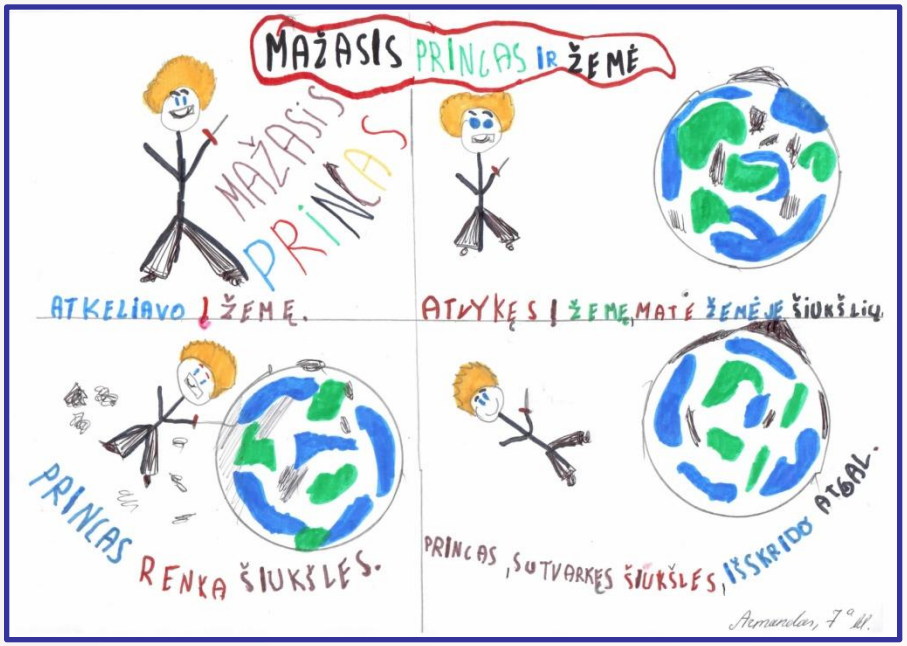
MAŽASIS PRINCAS IR ŽEMĖ
MAŽASIS PRINCAS
ATKELIAVO Į ŽEMĘ.
ATVYKĘS Į ŽEMĘ, MATĖ ŽEMĖJE ŠIUKŠLIŲ.
PRINCAS RENKA ŠIUKŠLES.
PRINCAS, SUTVARKĘS ŠIUKŠLES, IŠSKRIDO ATGAL.

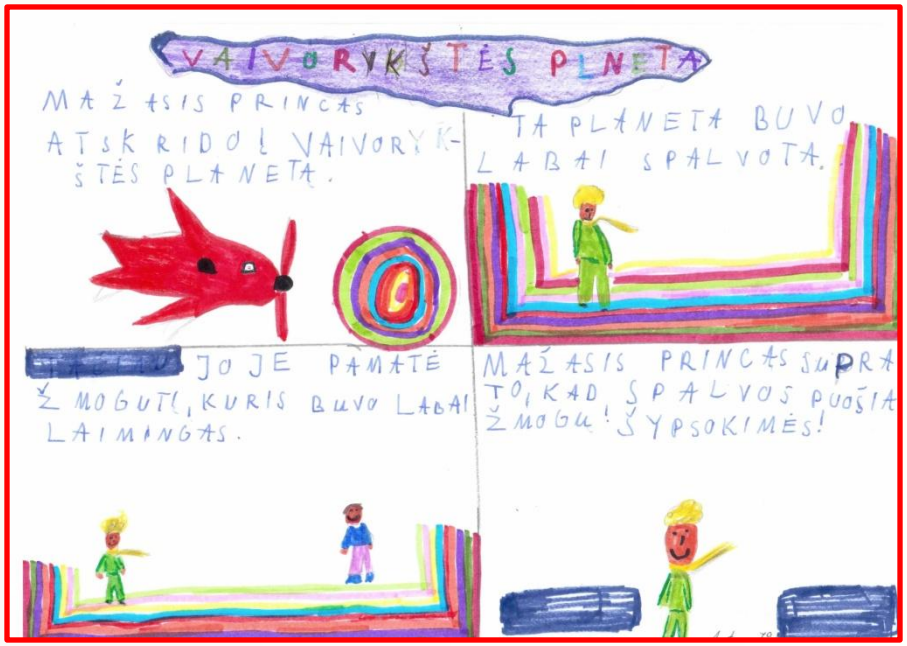
VAIVORYKŠTĖS PLNETA
MAŽASIS PRINCAS ATSKRIDO Į VAIVORYKŠTĖS PLANETĄ.
TA PLANETA BUVO LABAI SPALVOTA.
JO JE PAMATĖ ŽMOGUTĮ, KURIS BUVO LABAI LAIMINGAS.
MAŽASIS PRINCAS SUPRATO, KAD SPALVOS PUOŠIA ŽMOGU! ŠYPSOKIMĖS!

MAŽASIS PRINCAS IR DANIELIUS
PRINCAS ATKELIAUJA PAS DANIELIŲ.
PRINCAS PAS DANIELIŲ GERIA ARBATĄ, IR PASAKOJA SAVO NUOTYKIUS.
DANIELIUI LABIAUSIAI PATIKO ISTORIJA APIE ROŽĘ.
PRINCAS IŠKELIAUJA TOLIAU IEŠKOTI NUOTYKIŲ.

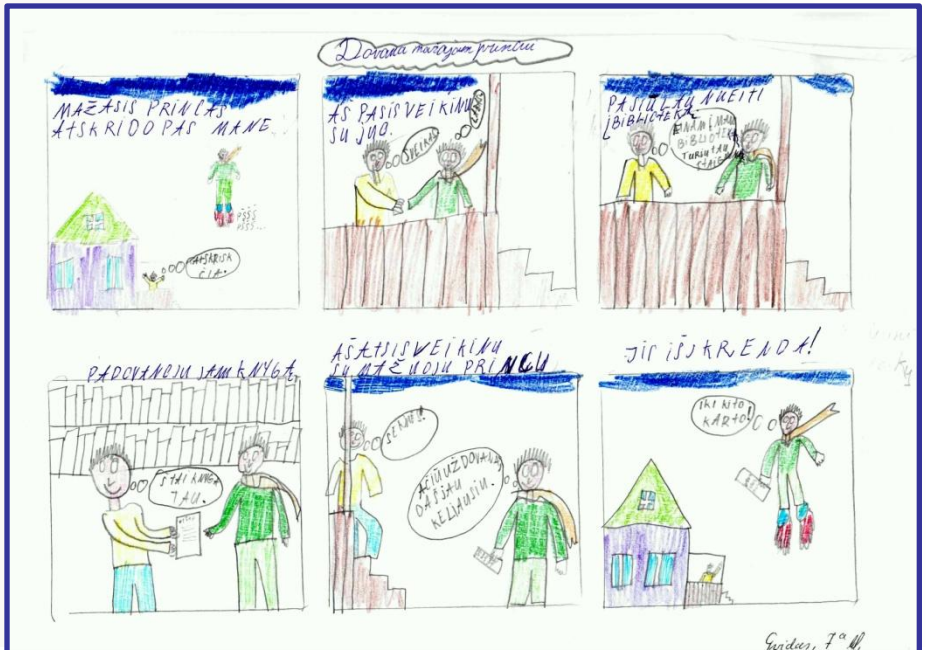
Dovana mažajam princui
MAŽASIS PRINCAS ATSKRIDO PAS MANE.
AS PASISVEIKINU SU JUO.
PASIŪLAU NUEITI Į BIBLIOTEKĄ.
PADOVANOJU JAM KNYGĄ.
AŠ IR SVEIKINU SU MAŽUOJU PRINCU
JIS IŠSKREIDA!

Matas Vasiliauskas, 6a kl.

KEPURĖ

Papasakosiu jums savo kepurės istoriją.

Ta kepurė yra labai sena, tamsiai žalios spalvos, su užrašu, kurio neįmanoma perskaityti, ir juosva linija aplinkui. Dažniausiai ji gyvena antrajame aukšte, mano kambaryje. Vos praveriu kambario medines duris, iš karto pamatau kepurę, nes ją esu pasikabinęs ant pakabos. Kiekvieną naktį, kai guliu lovoje, man atrodo, kad kambaryje stovi ir viską stebi kažkoks mano kepurę apsimovęs žmogus.

Esu ne kartą senelės klausinėjęs apie kepurę. Ji yra pirkta dar sovietmečiu. Jai jau labai daug metų. Ta kepurė yra labai daug keliavusi. Sovietmečiu tokių kepurių nemėgo, nes jos simbolizavo kitokį gyvenimą. Žinau, kad kartais tokias kepures net „nuskriausdavo“.

Po ilgų kelionių kepurė ilsisi mano namuose. Man ji labai patinka.

Gabrielė Pipiraitė, 6a kl.

PROSENELIŲ SPINTA

Kai kurių daiktų istorijos yra labai įdomios. Norėčiau jums papasakoti apie savo seną spintą.

Spinta yra senoviška. Ji mūsų namuose yra nuo neatmenamų laikų. Baldas kažkada priklausė mano proseneliams. Spintoje visada būdavo prikrauta labai daug daiktų. Ten būdavo padėtas ir mano prosenelio auksinis laikrodis, be kurio jis nenorėdavo niekur eiti – nešiodavo kiekvieną dieną. Lentynose gulėdavo daug servetėlių – jas visas numezgė prosenelė. Spintoje kabodavo ir prosenelio švarkas, kiti rūbai, kurių, deja, neįsidėmėjau. Man atrodo, kad visi spintoje buvę daiktai turi atskiras savo istorijas.

Mano spinta, kaip minėjau, yra sena. Tai rodo ir jos išorė. Bet ji labai skaniai kvepia. Kartais tyčia pauostau. Tiek spinta, tiek ten esantys daiktai kvepia šiltu pienu, kurį gerdavau pas prosenelius. Tas pienas buvo labai saldus. Spinta primena vaikystę.

Ne tik spinta, bet ir kiti daiktai galėtų mums dar daug ką papasakoti.

Einius Budginas, 6a kl.

SENELIO ŠVARKO ISTORIJA

Kiekvienas daiktas, net pats mažiausias ir galbūt vos įžiūrimas tik pro mikroskopą, turi savo istoriją. Norėčiau jums papasakoti apie savo senelio švarką.

Mano senelio švarkas yra tamsiai mėlynos spalvos, su aukso juostomis. Ant antpečių – keturios juostelės, iš kurių viena su puslankiu. Tos juostelės rodo aukštą rangą – mano senelis buvo jūrų kapitonas. Švarkas man atrodo labai didelis ir senas. Jo slaptavietė - balta spinta su medžiaginėmis durimis. Švarką gaubia paslaptis, kurią mano senelis jau senokai nusinešė į kapus. Žinau tik tiek, kad švarką nešiojo jūrų kapitonas.

Švarkas turi draugę – kapitono kepurę. Ji guli ant spintos ir dažniausiai miega. Kepurė šnabždasi su savo geriausiu draugu švarku. Nuo abiejų dvelkia didžiule gyvenimo patirtimi. Toks jausmas, kad mano senelis tą švarką vilkėjo tada, kai pagavo didįjį ryklį. Tą patį ryklį, kurio dantis vėliau įmūrijo į mūsų židinį.

Nežinau, kokių nuotykių patyrė švarkas. O gal visi nuotykiai jo dar tik laukia.

Vilius Stonkus, 6a kl.

KLUMPĖS

Yra daiktų, kurie yra gražūs ir brangūs. Yra daiktų, kurie galbūt jau ne tokie gražūs, kainuoja grašius, tačiau mums jie yra brangūs, nes susiję su prisiminimais.

Norėčiau jums papasakoti apie senas medines klumpes. Tėčio gimtinėje, senoje sodyboje, palėpėje, tarp daugybės sendaikčių, rausdamiesi radome tris senas pamirštas klumpes. Didesnių klumpių pora buvo skirta suaugusiems, o kita klumpė buvo vaikiška, visai maža. Klumpės buvo nešvarios, apdulkėjusios, ilgai nešiotos, įskilusiais padais. Išskaptuotos jos buvo iš liepos medžio. Jas išskobė tėčio senelis, mano prosenelis.

Tėtis, pamatęs klumpes, nudžiugo. Jam tos atrastos klumpės sukėlė daug prisiminimų, suteikė džiaugsmo. Nutarėme klumpes parsivežti namo. Jas gerai nuvalėme, nuplovėme. Dabar jas laikome savo namuose kaip mielą prisiminimą.

Rastos palėpėje medinės klumpės man pasakoja istorijas, kurias dar pamena mano seneliai ir tėvai. Dabar jas žinosiu ir aš.

Kūryba

Nerija Baltutytė, 6a kl.

Staigmena

Turėtų būti įprasta diena. Mokykla, mokytojai, klasės draugai. Bet šiandien yra diena, kai dalis mano norų išsipildys – prasidės savarankiško gyvenimo etapas.

Šiandien – mano gimtadienis! Ne, ne bet koks, o aštuonioliktas! Būsiu pilnametė, galėsiu daryti, ką noriu, kaip noriu, kada noriu. Manęs jau niekas nebekontroliuos.

Rytą mane pasveikino tėvai, brolis, sesė. Palinkėjo, kad likčiau savimi, nenustočiau tobulėti, kad visos svajonės išsipildytų. Sesuo padarė gražų atviruką - nupiešė visą mūsų šeimą ir didelėmis raidėmis užrašė: „Mes su tavimi!“ Buvo labai gera, norėjau visus stipriai apkabinti.

Bet laikas jau į mokyklą. Pasiėmiau kuprinę ir jau ruošiausi išeiti, kai mama pasakė:

-Vakare tavęs lauks staigmena.

Nusišypsojau. Visą kelią galvojau apie tai, kokia galėtų būti staigmena. O gal nepatiks?

Pirmoji pamoka buvo matematika. Buvau šiek tiek nustebusi, kad niekas iš klasės draugų nesveikina su gimtadieniu, o juk visi žinojo. Taip praėjo ir antra, ir trečia, ir ketvirta pamoka. Net per pertraukas – nė žodelio. Tik jau po pamokų rūbinėje išgirdau kažkieno skubius žingsnius. Atsigręžiau. Ogi Antanas atbėga. Visas suprakaitavęs, uždusęs:

-Su gimtadieniu, Liepa!

-Ačiū, Antanai, - sutrikusi tariau.

Mano veide atsirado šypsena – nors vienas prisiminė, kad šiandien – mano gimtadienis.

Kai grįžau namo, mama buvo pilna paslapčių, liepė man persirengti - apsivilkti naują suknelę.

-Norime tave kai kur nuvežti!

-Kur?

-Neklausinėk!

Taip atsidūriau grožio salone. Buvau maloniai nustebinta. Mane pasodino į kėdę ir pradėjo daryti šukuoseną, makiažą, manikiūrą. Vos save pažinau! Bet ir čia nesibaigė paslaptys. Liepė sėstis į mašiną. Juodu šaliku, kad nieko nematyčiau, užrišo akis. Važiavome ilgokai. Kai sustojome, mane paėmė už rankos ir nuvedė į kažkokią patalpą. Tada nurišo šaliką. Nustėrau iš netikėtumo! Čia buvo susirinkę visi mano draugai. Visi tie, kurie manęs nepasveikino mokykloje.

Pasigirdo šūksniai, šovė į viršų konfeti patrankos.

-Su gimtadieniu, Liepa! Su gimtadieniu!

Išsišiepiau iki ausų. Buvau laimingiausias žmogus pasaulyje!

Tą vakarą daug šokau. Tai buvo geriausias gimtadienis mano gyvenime.

Vasaros laboratorija

Birželio mėnesį 6-8 klasių mokiniams buvo organizuota *Vasaros laboratorija*.

Mokiniai, pasiskirstę į grupes, tyrė Malūno tvenkinio fauną ir florą, mokėsi atskirti paukščių balsus, domėjosi chemijos reiškiniais gamtoje, braižė mokyklos teritorijos žemėlapį. Jaunieji gidai prancūzų, anglų, rusų kalbomis pristatė bukletus apie Klaipėdą. Besidomintys istorija apžiūrėjo neseniai mieste atidarytą Rezistencijos ir tremties ekspoziciją. Nemažas mokinių būrelis kartu su mokytojais pabandė į mus supantį pasaulį pažiūrėti impresionistų žvilgsniu: liejo akvarelę ir rašė trieilius.

Vasaros laboratorijoje sukurti mokinių darbai buvo eksponuojami mokyklos parodoje.

Sukutis mano rankose.
Mano vasaros
Kaleidoskopas.

Vaidas, 8a

Pro langą - sūpynės
Ir medžiai.
Atostogos!

Agnė, 8a

Vasaros langas
Atidarytas
Į sielą.

Neilas, 6a

Lietus išpylė
Raudonų, geltonų, mėlynų
Gėlių į pievą.

Emilis, 6a

Vasara –
Mano galvoje
Žaliuojantys medžiai.

Monika, 8a

Čerpių stogas
Klausosi
Lietaus akordų.

Deimantė, 8a

Pilkas asfaltas.
Geltona pienė stiebiasi.
Ir nušvinta pasaulis.

Andrijana, 8a

Mano akvarelė-
Vasaros
Atspindys.

Linas, 6a

Viktorina „Kalba – mūsų namai“

Mokykloje įgyvendinamas ilgalaikis projektas „Lietuvių kalbos kultūros dienos“. Keturios 5-8 klasių mokinių komandos rungėsi viktorinoje „Kalba – mūsų namai“. Mokiniai ne tik taisė kalbos klaidas, bet ir dalyvavo estafetėje „Ženk žingsnį“, kalbos žinias siejo su etnokultūra, istorija, gamtos mokslais. Nugalėjo „Rudojo ąžuolo“ komanda.

I. Simonaitytės ženklai Klaipėdoje

8 klasės mokiniai įgyvendino projektą „I. Simonaitytės ženklai Klaipėdoje“. Keliaudami miesto gatvėmis, mokiniai susipažino su vietomis, kur įamžintas rašytojos vardas Klaipėdoje. Su rašytojos biografija ir kūryba mokiniai susipažino Priekulės Ievos Simonaitytės memorialiniame muziejuje. Įgytas žinias aštuntokai sėkmingai taikė kovo 15 dieną vykusioje viktorinoje „Mes ir Ieva Simonaitytė“.

Pamokos netradicinėje aplinkoje skatina moksleivius išsamiau domėtis pateikiama medžiaga, atrasti, kas nauja ir nežinoma.

Pasaulio kultūros dienos

Mokykloje daug dėmesio skiriama kultūros puoselėjimui. Mokiniai skatinami domėtis daile, literatūra, muzika. Ieškoma įdomesnių, modernesnių mokymo(si) formų, kurios padeda geriau suvokti kultūros pagrindus. Tuo tikslu 7a klasės mokiniai dalyvavo inovatyvioje lietuvių kalbos pamokoje „Portretų instaliacija. Mokomės perskaityti paveikslą“. Pamokoje panaudoti net 3 projektoriai, leidę vienu metu stebėti skirtingus dailės kūrinius. Vaizdas buvo siejamas su Vivaldžio muzika. Mokiniai analizavo K. Rusecko, P. Pikaso, A. Diurerio pieštus portretus, kiekviena grupė pristatė portretų analizę, iš detalių patys kūrė žmogaus portretą. Pamokos sumanytojos ir idėjų realizuotojos – socialinė pedagogė G. Misevičienė ir lietuvių kalbos mokytoja N. Žukienė.

6a klasės mokinys Einius Budginas dalyvavo Tarptautinio Taikos vėliavos komiteto NVO prie JT padalinio Lietuvoje organizuotame rašinių konkurse apie kultūros svarbą. Už rašinį, skirtą Pasaulio kultūros dienai, „Kaip suprasti žodžius: „Kalba yra kultūros pagrindas“ mokinys apdovanotas Taikos vėliavos komiteto padėkos raštu.

Džiaugiamės mokinių pasiekimais!

10 žingsnių – 10 žodžių

Mokykloje išradingai paminėta Europos kalbų diena. Ja siekiama parodyti, kodėl daugiakalbystė yra viena iš didžiausių Europos vertybių. Renginio tikslas – skatinti toleranciją ir sąmoningumą kitų kalbų ir kultūrų atžvilgiu, gerbti kalbų įvairovę, apsaugoti kalbas, kurioms gresia išnykimas.

Mokiniai pristatė 10 žodžių anglų, prancūzų, rusų kalbomis. 4a klasės mokinys mokė kalbėti ispaniškai. Daug dėmesio skirta archajiškiems žodžiams gimtąja kalba – pasirodo, jau ne visi žinome, ką reiškia sietynas, spragilas, klėtis, proskyna. Renginyje prisiminta ir žemaičių tarmė, savitas jos žodynas.

Skambėjo dainos įvairiomis Europos kalbomis.

Leidėjai: Klaipėdos „Saulėtekio“ pagrindinės mokyklos literatų būrelis